

мето на Мохамеда. Загубата на императорската армия възлизала до 3.000 убити и 2.000 ранени. Принцът Евгений не прѣслѣдвалъ турцитѣ и не отишълъ къмъ Бѣлградъ, гдѣто турската армия се събрала и била още доста силна, и при това необходимо било да се обсажда Бѣлградъ, но трѣгналъ къмъ Темишваръ, главенъ градъ на Баннатъ, обсадилъ го и на 13 октомврий го принудилъ да се прѣдаде по капитулация. Вземанието на Темишваръ доставило на императора цѣлия Баннатъ и Влашко, господаря на която, Маврскордато, билъ взетъ въ плѣнъ. Като расположилъ армията си на квартири въ Баннатъ и Трансилвания, принцъ Евгений отишълъ въ Виена, гдѣто билъ приетъ съ голѣми почести и императора го наградилъ съ ордена на Златното Руно, а папата му испразтилъ освятена шпага.

За слѣдующия походъ въ 1717 г. отъ страна на императора били направени голѣми приготовления, армията на принца Евгения цѣла да бже усилена до 140.000 души, а дунавската флотилия значително увеличена. Въ срѣдата на май 1717 г. принцъ Евгений заминалъ за армията, която се събрала при Футакъ. Този походъ ималъ за цѣль обсадата и прѣвземанието на Бѣлградъ, който турцитѣ довели въ силно отбранително състояние и турили въ него 30.000 войски за отбраната му. Въ сжщото време при Адрианоуполъ се събирала една турска армия, броя на която щелъ да достигне до 150.000 войски. Тѣй щото обсадата и прѣвземанието на Бѣлградъ било работа твърдѣ трудна, толкозъ по вече, че принцъ Евгений трѣбовало, обсаждайки Бѣлградъ, да прикрива обсадата му отпрѣдъ и да обезпечи Баннатъ и Трансилвания въ тила си отъ нахлуването на турцитѣ. Но за негово щастие, турцитѣ устрѣмили всич-

китѣ си сили и внимание само за защитата на Бѣлградъ, което позволило и на принца Евгения отъ своя страна да направи сжщото за прѣвземанието му. Новия великъ везиръ прѣдполагалъ съ една частъ отъ армията да прикрий Бѣлградъ, а съ другата да наблюдава границитѣ на Влашко и императорскитѣ гарнизони, които се намирали на тѣхъ. А принцъ Евгений на 10 юний трѣгналъ отъ Футакъ прѣзъ Тителъ, р.р. Тейса и Беия, къмъ Панчовъ, гдѣто прѣминалъ по мостъ на кораби прѣзъ Дунава и къмъ 18 юний расположилъ армията си на лагеръ при Винница, на 1½ миля отъ Бѣлградъ. Въ сжщия день той произвелъ рекогносцировка на крѣпостъта, при което въ една срѣца съ турската конница се изложилъ на голѣма опасностъ. На 19 юлий цѣлата армия заела опрѣдѣленитѣ си мѣста, съ дѣсния флангъ къмъ Дунава, а съ лѣвия къмъ Сава. Флотилията прикривала дѣсния флангъ, а частъ отъ корабитѣ се расположила при Землинъ срѣзъ мѣстото, гдѣто билъ туренъ графъ Гаубенъ съ единъ отрядъ, за обезпечение на съобщенията съ магацинитѣ въ Петервардейнъ. На 20 юний почнали да правятъ циркумъ-и контръ-валационнитѣ линии и много мостове за вжтрѣшно съобщение на войскитѣ. Всичко това струвало голѣми трудове, толкозъ по вече, че турцитѣ непрѣстанно и силно безпокоили работницитѣ, обаче били сполучливо отблѣсвани. Къмъ 1 юлий двѣтѣ линии били готови и се пристѣпило къмъ усиляването имъ и залагане на батареи, но не траншеи, тѣй като принцъ Евгений, като щадилъ армията си, искалъ да блокира, а не да обсажда Бѣлградъ. На 29 юлий батареитѣ били готови и открили твърдѣ силенъ и сполучливъ огнь, който причинилъ голѣма врѣда на турцитѣ и на батареи-